

el silenci del buit

en memòria de l'amic i mestre carlos rodrigues brandão [1]

•

mentre encimbellada l'aurora quasi acarona les puntes de les mates

(tu lentíssimament pellsuques les traces i les empremtes vivents embolicades entre fulles i herbes

amuntegades amorosament sobre una terra natal en la qual esdevens perenne estranger)

i el silenci del buit gràvid de naixences somnia sense benedicció amb una escriptura rovellada i tardana...

tu pelegrí en una quietud blanca travesses el fulgor novell...

••

al·luvials

les paraules foraden intensíssimament una quietud prenyada de vents

i tu lentíssimament pellsuques les fruites i les granes fructificades suaument embolicades entre papers i palles

paraules alades fora de qualsevol espai llis però amb una courenca escuma

mentre

a deslloc una dolça estrella de foc enrocada en una mar plena de sendes desgrana el temps

•••

tu pelegrí en una quietud blanca travesses el fulgor novell...

llavors alegres i senceres

preguntes i poemes i cançons i dubtes i... interferències caminant més enllà de les
sendes
ací la dinàmica amagada de l'esperit: expansions-i-contraccions
mentre enlairada l'aurora viva quasi acarona les puntes de les estreles sense ombra

Notes

[1] [gap. inèdit]